

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χεῖρα ἡμῶν ὁμηροειδῆ καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς αἰδῆς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 Ἐσωτερικῶς . . . ἑτησίᾳ . . . 50. 12.—
 Ἐξωτερικῶς . . . ἑτησίᾳ . . . 40. 20. 15.—
 Ἐξέμνητος . . . 6,50 Ἐξέμνητος . . . 3.—
 Τριμῆνος . . . 3,50 Τριμῆνος . . . 4,50
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστοτε μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΤΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
 Φέλλα ἀπορροισμένων ἐτών, ἐπίσης λεπ. 30
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐξακτῶδος ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'. — Τόμος 26ος Ἐν Ἀθήναις, 7 Σεπτεμβρίου 1910 Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 41

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ **NECTOR MALOT**
 [Ἐραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια)

— Καὶ ποῖός θά σῃς μάλω εἰ τὰ ρούχα σας, ποῦ τὰ λυώνετε;

Κοιτάζοντας τότε τὰ ρούχα του μαυρισμένα ἀπὸ τὸ κάρβουνο καὶ σχισμένα ἔδω καὶ κεῖ:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔλεγε, σὰ βασιλῆδες εἶμασθε γυμνοί!

Τὸ δεῖπνο μας δὲν ἐβάσταζε πολὺ.

— Μικρὲ, μοῦ εἶπε ὁ θεῖος Γάσπαρος, θά πλαγιαίτης μὲ τὸν Ἀλέξη.

Ἐπειτα στὸ Ματτία: — Καὶ σύ, ἂν θέλῃς νάρθῃς στὴ σοφίτα, θά βρεθῇ κανέν' ἀχυρόστρωμα νὰ γλυκοκοιμηθῇς.

Ὅλο τὸ βράδυ κι' ἀριετὸ μέρος ἀπὸ τὴ νύχτα, ὁ Ἀλέξης κι' ἐγὼ ἀγρυπνήσαμε γιὰ νὰ τὰ ποῦμε.

Στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ὁ θεῖος Γάσπαρος ἦταν σφυρῆς, κτυποῦσε! δηλαδή μὲ μιά σφύρα τὸ κάρβουνο καὶ τὸ ἐρείχνε κάτω. Ὁ Ἀλέξης ἦταν ὁ κυλίστης του, δηλαδή αὐτὸς ἐσπρωῖνε, κυλοῦσε ἀπάνω στὶς γραμμῆς, μετὰ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐξορύξεως ἴσταις τὸ πηγάδι, ἕνα βαγονάκι φορτωμένο κάρβουνο. Ὅταν τὸ βαγονά-

κι ἔρθανε στὸ πηγάδι, τὸ κρεμνοῦσαν ἀπὸ ἕνα χοντρὸ σχοινί, καὶ μιά μηχανὴ τὸ ἀνέβασκε ἀπάνω.

Ἄν καὶ λίγο καιρὸ εἶχε ἔς αὐτὴ τὴν ἐργασία, ὁ Ἀλέξης αισθάνονταν ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ περηφάνεια γιὰ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο του: ἦταν τὸ ὠραιότερο καὶ τὸ περιεργότερο τοῦ τόπου. Καὶ μοῦ ἔλεγε μὲ τὴν παιδικιότητά ταξιδιωτῆ, ποῦ γυρίζει ἀπὸ ἀγνωστὴ χώρα καὶ βρίσκει αὐτὰ πρόθυμα νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Περνοῦσε πρῶτα μιά μεγάλη στοά, σκαμμένη στὸ βράχο, κι' ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, εὕρισκας μιά ὄρθια σκάλα. Ὑστερα ἀπὸ τὴ σκάλα αὐτῇ, μιά ἀνεμόσκαλα, ξύλινη, ἔπειτα ἄλλη σκάλα, κι' ἄλλη ἀνεμόσκαλα. Καὶ τέλος ἔρθκνες στὸ πρῶτο ἐπίπεδο τοῦ ἀνθρακωρυχείου, — πρῶτο πάτωμα, νὰ ποῦμε, — σὲ βάθος πενήντα μέτρων. Γιὰ νὰ φτάγῃς στὸ δεύτερο, σὲ βάθος ἐνενηντὰ μέτρων, καὶ στὸ τρίτο, σὲ βάθος διακόσιων, ἦσαν τὸ ἴδιο πάλι σύστημα ἀπὸ σκάλες κι' ἀνεμόσκαλες.

Ὁ Ἀλέξης ἐδούλευε στὸ τρίτο πάτωμα, κι' ὡς νὰ φθάσῃ 'κεῖ-κάτω, ἔκανε τρεῖς φορές περισσότερο δρόμο ἀπ' ὅσο κάνουν ἐκεῖνοι ποῦ ἀναβάνουν στὰ καμπαναριά τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων!

Ἄλλα τὸ ἀνεδοκατέβασμα εἶναι εὐκόλο στοὺς πύργους τῆς μεγάλης ἐκκλησιάς, ποῦ οἱ σκάλες τους εἶναι κανονικῆς καὶ φωτισμένῃς, ἐνῶ οἱ σκάλες τοῦ ἀνθρακωρυχείου, καμωμένης κατὰ τὴς ἰδιοτροπίαις τοῦ βράχου, ἔχουν τὰ σκα-

λοπάτια τους ποτε ψηλά καὶ ποτε χαμηλά, ποτε στενά καὶ ποτε πλατιά. Κανέν' ἄλλο φῶς παρὰ τῆς λυχνίας σου, καὶ χάμω μιά λάσπη γλυστερή, ποῦ τὴ βρέχει ἀδίκοπα τὸ νερὸ ποῦ πέφτει σταλαγματιά-

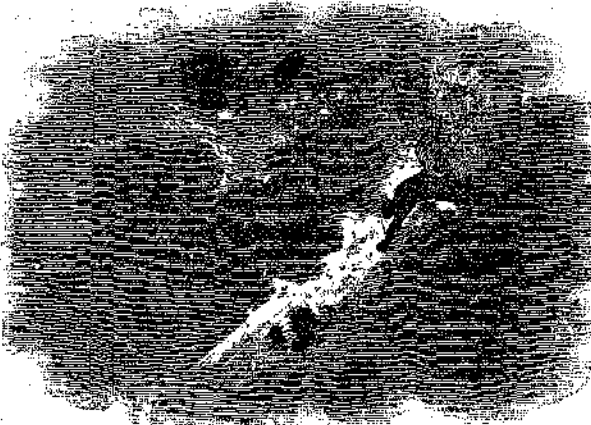

«Ἀκολούθησεν τὸν θεῖο Γάσπαρο...» (σελ. 323, στ. α')

σταλαγματιά καὶ σούρχειται κάποτε ψυχροὶ καὶ στὸ πρόσωπο.

Νὰ κατεβῆς διακόσια μέτρα δὲν εἶναι μικρὸ πράγμα, γὰρ δὲν εἶναι κι' ὄλο. Πρέπει, ἀπὸ διαφορῆς στοῆς κι' ἀπὸ διαφορὰ κεφαλόσκαλα, νὰ φθάσῃς στὸ μέρος τῆς ἐργασίας σου. Ἄλλα οἱ στοῆς τοῦ Τρουγέρα, ὄλες μαζὶ, ἔχουν μᾶκρος τριανταπέντε ὡς σαράντα χιλιόμετρα. Φυσικῶς, δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ διατρέχῃς καὶ τὰ σαράντα χιλιόμετρα! κάποτε ὅμως ἡ κορεία σου εἶναι πολὺ κουραστική, γιὰτὶ περπατῆς μέσα στὸ νερὸ, ποῦ ἀναβλύζει ἀπὸ τὶς σχισμάδες τοῦ βράχου, σχηματίζῃ ρυάκι στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ τρέχει ἔτσι ὡς τὶς δεξαμενῆς, ἀπ' ὅπου τὸ τραβοῦν ἀντλίαι καὶ τὸ χύνουν ἔξω.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, — ἐξἄκολοῦθε σὲ νὰ μοῦ λῆ ὁ Ἀλέξης, — μετὰ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ἀπάνω καὶ στοῆς ποῦ οἱ θόλοι τους κι' οἱ τοῖχοι τους εἶναι γεμάτοι ἀπὸ ρίζες καὶ κορμούς μεγάλων δένδρων. Τοὺς περιορίζουν αὐτοὺς τοὺς κορμούς ὅσο μποροῦν: μὰ κάποτε μεγαλώνουν τόσο, ὡστε ἡ στοά στενεύει πολὺ, μικραίνει, καὶ γιὰ νὰ περάσῃς, πρέπει νὰ σκύρῃς ἢ νὰ σέρῃσαι. Ἐκεῖ

«Μιά τέτοια ἐκρήξη εἶχε σκοτώσει...» (σελ. 322, στ. α')

βλέπεις να φυτρώνουν μανιτάρια, άλλα άγνωστα φυτά, καθώς και μια άσπρη μούσκολη, που λάμπει στο μαύρο σά χιόνι. Εκεί βλέπεις άρχοντες, μύγες και πεταλούδες αλλοιωτικές από κείνες που πετούν έξω στο φώς. Υπάρχουν ακόμα ποντίκια που τρέχουν παντού και νυχτερίδες, κρεμασμένες στους θόλους ανάποδα, με το κεφάλι κάτω.

Οι στοές αυτές διασταυρώνονται και, όπως σε μια πόλη, υπάρχουν εδώ κι εκεί πλατείες και σταυροδρόμια. Άλλες στοές είναι ώρατες και μεγάλες σε λεωφόροι, άλλες στενές και χαμηλές σε σοκάκια. Μόνο που η υπόγεια αυτή πόλη φωτίζεται πολύ λιγώτερο απ' όσα οι άλλες τη νύκτα, γιατί δεν υπάρχουν ούτε φανάρια, ούτε κιάλια, παρά μόνο οι λυχνίες που κρατούν οι μεταλλευτές. Μά κι όταν λείπει το φώς, ο θορυβος σου λείει πως δεν βρίσκεις σε νεκροταφείο. Έδώ οι κανονίες των φουρνέλων, εκεί τα σφυροκοπήματα, παρακάτω το κύλισμα των βαγονιών, άλλου ο κρότος των ανέλκυστήρων κι άπάνω άπ' όλα το μουγγρητό της άτμομηχανής, που είναι στημένη στο δεύτερο πάτωμα.

Άρη τα δυστυχήματα; Δύο εβδομάδες μετά τον έρχομό του στη Βάρση, ο Άλέξης παρεύρεθη σε ένα τέτοιο δυστύχημα και παρα τριχα μάλιστα να γίνει θύμα. Ήταν μια έκρηξη από χηρικό οξύ. Ήτσι ονομάζεται το εύφλεκτο εκείνο άέριο, που σχηματίζεται μόνο του στα άνθρακωρυχεία και κάνει έκρηξη μόλις έλθει σε επαφή με φλόγα. Τίποτε προμερώτερο! Μόλις η φλόγα μιάς λυχνίας η ενός σπέρτου άγγιξη το άέριο, η ανάφλεξη του ξεσπά άμέσως σε όλες τις στοές και καταστρέφει τα πάντα. Η θερμοκρασία κάποτε ανεβαίνει τόσο ψηλά, ώστε τα κάρβουνο στο άνθρακωρυχείο γίνεται κόκκιν.

Μία τέτοια έκρηξη, εδώ κι έξη εβδομάδες, είχε σκοτώσει χαμηλά δεκαοκτώ εργάτες στη Βάρση κι η χίρα ενός απ' αυτούς είχε τρελλαθεί. Κατάλαβα τότε πως ήταν αυτή που είχα άπαντήσει στον έρχομό μου, να σέρνει απ' το χέρι το παιδάκι της και να γυρεύη «δροςερό δρόμο»...

Για να προλαμβάνουν αυτά τα δυστυχήματα, παίρνουν ένα σωρό προφυλάξεις. Και πρώτο, το κάπνισμα στο άνθρακωρυχείο άπαγορεύεται αυστηρότατα. Ήπειτα οι εργάτες μεταχειρίζονται λυχνίες του Ντάβυ, — έτσι λέγονται από το όνομα του μεγάλου Άγγλου φυσικού που τις επινόησε. Οι λυχνίες αυτές είναι έτσι κατασκευασμένες, ώστε όταν τύχη να βρεθούν σε άμφοσφαιρα από χηρικό οξύ, το άέριο καίγεται λίγο-λίγο μέσα στη λυχνία, άλλα χωρίς να αναφλέγεται και το απέξω.

Ότ' αυτά που μου διηγήθηκε ο Άλέξης, μεγάλωσαν την περιέργεια που είχα να κατεβώ στο άνθρακωρυχείο. Μά όταν το είπα την άλλη μέρα του θείου Γάσπαρου, μου άποκρίθηκε πως ήταν άδύνατο, γιατί

δεν άφιναν να μπαίνουν παρά μόνο όσους είχαν άργασία.

— Άν θέλεις όμως να γίνεις μεταλλευτής, έπρόσβατε γελώντας, εύκολο είναι. Δουλειά κι' αυτή όπως κάθε άλλη... Έρχεσαι να δουλεύεις με τον Άλέξη;... Θα βρούμε δουλειά και για το Ματτία, — όχι όμως βέβαια να παίζη κορνέτο. Ή, τί λές; Μά εγώ δεν είχα παει στη Βάρση για να μείνω. Ήτσι η περιέργειά μου θέμενε άνεκανοποίητη κι' έλεγα πως θα φραυγα χωρίς να μάθω άλλο τίποτα για τάνθρακωρυχεία, παρ' αυτά που μου διηγούνταν καθεμέρα ο Άλέξης. Έλεγα εγώ, — μά η τύχη μου έλεγε άλλα. Ω, θα μάθαινα πολύ καλά τάνθρακωρυχεία και τους προμερούς κινδύνους που άπειλούν κάποτε τους εργάτες τους!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.
«Κυλιότης».

Την παραμονή της ημέρας που είχα όρισει για την αναχώρησή μου, ο Άλέξης γύρισε στο σπίτι με το δεξί του χέρι σε κακή κατάσταση, από ένα μεγάλο κομμάτι κάρβουνο που είχε πέσει άπάνω του. Ένα του δάκτυλο ήταν μισοσπασμένο και το χέρι όλακαιο καταπληγωμένο.

Ο γιατρός της Ήσαιρείας ήλθε και του το έδεσε. Δεν ήταν τίποτα, θα γιαιτρεύονταν και το δάκτυλο και το χέρι. Μά χραιάζονταν άνάπαυση.

Ο θείος Γάσπαρος, με τον χαρακτήρα που είχε, έπαιρνε τη ζωή όπως έρχονταν, χωρίς να λυπάται και χωρίς να θυμώνη. Ένα μόνο πράγμα ήταν ίκανός να τον βγάλη από τη συνειθισμένη άπάθεια: το εμπόδιο που παρουσιάζονταν στην εργασία του.

Όταν άκουσε λοιπόν πως ο Άλέξης ήταν καταδικασμένος σε πολλών ημερών άνάπαυση, έβαλε τις φωνές. Ποιός θα κυλούσε το βαγόνι του όλες αυτές τις ημέρες; Δεν ήταν κανείς για να ντεκαταστήση τον Άλέξη. Άν ήταν για όριστική άντεκατάσταση, ίσως εύρισκε κάποιον μά έτσι, προσωρινά, για λίγες ημέρες μόνο, άδύνατο. Δεν υπήρχαν τη στιγμή εκείνη εργάτες διαθέσιμοι και μάλιστα παιδιά.

Έστρεξε όστόσο να βρη κανένα χυλιότη, άλλα γύρισε άπρακτος. Τότε ξαναέγραψε τις φωνές. Ήταν άληθινά άπελιτισμένος, γιατί έβλεπε πως κι' αυτός θαναταζόνταν να καθήση άργός κι' η τσέπη του δεν του το συγχωρούσε.

Βλέποντας από τώνια μέρος την άπελπισία του, κι' από τάλλο συλλογιζόμενος πως σε μια τέτοια περίσταση ήταν σχεδόν χρέος μου να ξεπληρώσω τη φιλοξενία που μου είχε κάμει, ρώτησα αν είναι δύσκολο το έργο του χυλιότη.

— Εύκολώτατο, μου άποκρίθηκε. Δεν θα χής παρά να σπρώχνεις το βαγονάκι, που θα κυλά στις γραμμές του.

— Είναι βαρύ αυτό το βαγονάκι; — Όχι και τόσο, άρα ο Άλέξης το έσπρωχνε λαμπρά.

— Άρα! Όποτε αν το έσπρωχνα ο Άλέξης, θα μπορούσα να το σπρώχνω κι' εγώ.

— Εσύ; όχι δά!

Κι' έβαλε τα γέλια. Μά γρήγορα σοβαρεύθηκε κι' είπε:

— Μπιά! γιατί όχι; Άν ήθελες, θα μπορούσες.

— Μά θέλω, άρα σείς έχετε άνάγκη.

— Μπράβο! είσαι πολύ καλό παιδί. Λοιπόν σύμφωνοι. Άύριο το πρωί θα καταβής μαζί μου στο άνθρακωρυχείο. Θα μου κάμης, άλήθεια, μεγάλη χάρη, μά και σενα αυτό μπορεί να σε ώρελήση. Άν εξαφνα σου γουστάρηζε το έπάγγελμα, θάταν πολύ καλύτερο απ' αυτό που έχεις τώρα. Τουλάχιστο δε θα φοβάσαι από λύκος στο άνθρακωρυχείο!

Κι' ο Ματτίας; Τι θα κάναε όσο θα ήμουν εγώ στο άνθρακωρυχείο; Δεν μπορούσα βέβαια να τον άρσιω στη ράχη του θείου Γάσπαρου.

Τουξέπρωτευνα να φύγη μόνος του με τον Κάπη, να γυρίζη δίνοντας παραστάσεις στα περιχώρα, και το δέχθη άμέσως.

— Θα εύχαριστηθώ πολύ, αν κερδίσω μόνος μου τα λεπτά της άγελάδας, είπε γελώντας.

Τρείς μήνες τώρα ο Ματτίας ήταν μαζί μου και ζούσε στο σπίτιρο. Σ αυτό το διάστημα είχε αλλάξει πολύ. Δεν έμοιαζε πιά με το άσθενικό και θλιμένο παιδί, που βρήκα απέξω από την εκκλησιά του Άγιου Μεδάρδου, ούτε πολύ λιγώτερο, με το παράλλαμα που είδα για πρώτη φορά στου Γαροφύλη.

Δεν του πονούσε πιά το κεφάλι, δεν ήταν λυπημένος, δεν ήταν ούτε άσθενικός. Ο ήλιος κι' ο αέρας, μαζί με την ύγεια, του είχαν ξαναδώσει και τη χαρά.

Συμφωνούσαμε οι δύο μας και τα πηγαιναμε λαμπρά, ακόμα κι' όταν τον άνάγκαζε να μελετή, για να μαθαίνη τις νότες του ή τις συλλαβές του. Το μάθημα της μουσικής, άλήθεια, δεν παρουσιάζε καθόλου δυσκολίες. Η άνάγνωση όμως παρουσιάζε πολλές κι' ίσως θα τα χαλούσαμε κάποτε, αν ο Ματτίας δεν ήταν τόσο καλός. Γιατί ενώ εγώ, άσυνειθιστος να κάνω τέ δάσκαλο, έχανα συχνά την ύπομονη και τον εμπόλωνα, πολλές φορές άδικα, εκείνος ο καίμενος δεν έδύμανε ποτέ...

Έξήγησα στον Κάπη τη συμφωνία που κάμαμε με τον Ματτία κι' ο σκύλος έδειξε πως την καταλάβαινε και την δέχονταν.

Την άλλη μέρα μου έδωσαν τη φορεσιά της εργασίας του Άλέξη. Κι' άραφού έσύστησα ακόμα μια φορά στο Ματ-

τία και στον Κάπη να είναι φρόνιμοι στην περιδεία τους, άκολούθησα τον θείο Γάσπαρο.

— Προσοχή! μου είπε δίνοντάς μου μια λυχνία. Έρχου από πίσω μου και όταν κατεβαίνης τις σκάλες, μην άφίνης ποτέ ένα σκαλοπάτι, πριν κατήσης καλά στο έλλο.

Καθήκαμε στη στοά, εκείνος μπροστά, εγώ από πίσω του.

(Ήπειτα συνέχισα)

ΑΘΗΝΑ 'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΟΥΡΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Άγαπητοί μου.

Το κήρυγμα της Γλωσσικής και Φιλολογικής «Άναγεννήσεως», που άνήχησε το 1886 με το «Ταξίδι» του Ψυχάρη, βρήκε θιασώτες τους καλύτερους ποιητές και λογοτέχνες της εποχής εκείνης: τον Παλαμά, τον Ροΐδη, τον Δροσίνη, τον Καρκαβίτσα, τον Βλαχογιάννη. Άργότερα κι' άλλους πολλούς. Μερικοί είχαν βέβαια και τις βέβαιες άξίες τους, μά όλοι ήταν σύμφωνοι κατ' αρχήν κι' αγωνίζονταν με μια Ίδέα. Ο Σουρης όμως είχε άντισταθή. Όχι μόνο δημοτικιστής δεν ήταν, παρά και σατύριζε με το «Ρωμής» του άλύπητα τους ψυχαβικούς. Αυτό βέβαια δεν τους σύμφερνε καθόλου, γιατί ο Σουρης ήταν τότε η πιο κοσμαγάπητη, η πιο ένδοξη, αν θέλατε, φιλολογική μορφή. Θαυμάζονταν γενικά για μέγας σατυρικός ποιητής, από τους μεγαλύτερους, όχι πιά της Ελλάδας, παρά του κόσμου. «Νέος Άριστοφάνης» ήταν το παράνομά του. Ο Ροΐδης, ο πιο άστηρής κριτικός, τον προτίμησε σε τέλος από κάθε σύγχρονό του ποιητή. Για τα βιβλία του, που γίνονταν καθαυτά άνάραπστα, δεν γράφονταν κριτικές παρ' άληθινοί ύμνοι. Και το μόνο σχεδόν κνευματικό εντύπωμα της έλληνικής κοινωνίας, απ' το Παλάτι του Γεωργίου ως το καλύδι του Γεωργού, ήταν ο «Ρωμής», η έμμετρη αυτή σατυρική έφημερίδα, που κάθε Σάββατο σκόρπιζε το γέλιο απ' την Άθήνα ως τις πιο άπόμαρες γωνίες του μέσα κι' έξω Έλληνισμού. Τι θα γίνονταν λοιπόν ο Ψυχαρισμός αν μια τέτοια Δύναμη εξακολουθούσε να τον μάχεται; Έν' από τα δύο ήταν άναγκαίο: ή να τραβηχθή η Δύναμη αυτή, να πάη με το κόμμα, ή να κτυπηθή και να πέση. Κι'

ο Ψυχάρης, ο άρχηγός, βλέποντας πως το πρώτο ήταν άδύνατο, γιατί ο Σουρης, αν και φιλόλογος, δεν εκκόμπαζε από Γλωσσολογία, άναγκάστηκε να καταφύγη στο δεύτερο. Και μ' ένα δριμύτρο άρθρο του στο «Νουμά», προσπάθησε να ποδείξη πως ο Σουρης δεν ήταν παρά ένας δεξιότεχνος στιχοπλόκος κι' ένας εύθυμος δημοσιογράφος, που από μια μεγάλη άξιοτηρήτη πλάνη ο κόσμος τον θεωρούσε μεγάλο σατυρικό ποιητή. Ο Σουρης άποκρίθηκε τότε μ' ένα όλακαιο «Ρωμής» από τους πιο σατυρικούς. Η γελοιογραφία μάλιστα εκείνου του φύλλου παρίστανε τον Ψυχάρη να τον μπαγαλώνη ο Φασουλής, κι' από κάτω έγραφε:

Δόξα στους μεγάλους Νουδες που τις τρών στους πισινούδες. (Γιατί ο Ψυχάρης είχε παρ' ως ο πληθυντικός του νουδ είναι οι νουδες.) Ήτσι ο πόλεμος μεταξύ Ψυχαρισμού και Σουρη κήρυχθηκε πιά φανερός. Το άρθρο του Ψυχάρη ήταν το σύνθημα για να ριχθούν του Σουρη όλοι οι όπαδοί κι' εϊ θιασώτες. Να κτυπηθή η έχθρική Δύναμη και να πέση. Κι' έτσι έγινε. Ο «Νουμάς» δεν άφισε πιά εύκαιρία που να μην επαναλάβη για το Σουρη όσα είχε γράψει ο άρχηγός. Ο Παλαμάς, μέγας θαυμαστής ως τότε του «Φασουλής Φιλόσφου», τα γύρισε άμέσως. Για κάθε γνήσιο ψυχαριστή, ο Σουρης δεν ήταν παρ' άλλος δημοσιογράφος. Το πιστεύανε αυτοί όλοι άληθινά; Άδιάφορο φτάνει που τόλεγαν και που τώγραφαν. Κι' από τότε, στον κόσμο των Γραμμάτων, ο θαυμασμός για το Σουρη δεν ήταν πιά όπως πρώτα γενικός. Κι' αν η αίτία του πολέμου ξεχάστηκε, ο πόλεμος όμως εξακολούθησε για χρόνια. Οι νέοι δεν άναγνώριζαν πιά για ποιητή τον Σουρη. Και στο θανάτο του ακόμα, βγήκαν νεκρολόγοι που του άρνήθηκαν κάθε ποιητική και φιλολογική άξία. Μηδενικό ο Σουρης! Ένας σατυρικός έφημεριδάς, σαν τον Βερβέρη π.χ. τον συντάκτη του «Πληθυντικού» ή το πολύ-πολύ σαν τον Καρούδη, τον συντάκτη του «Φωτός»...

Ήτσι δεν άκούσθηκε ποτέ πιά λανθασμένη και πιά άδικη κρίση απ' αυτή! Μά στον κόσμο των Γραμμάτων έτσι συμβαίνει συχνότατα. Η Ίδέα, όταν είναι σωστή, — όπως π.χ. η Ίδέα για την άποκατάστασή της δημοτικής Γλώσσας, — άποτελεί κάτι εύγενικό, μεγάλο, πανσεβάσιμο. Μά η Ίδέα γίνεται Κόμμα, κι' άμα γίνη το Κόμμα κι' άρχιση τους πολέμους του, κάνει άναγκαστικά κι' ένα σωρό άδικίες. Ο έλεύθερος άνθρωπος, που μπορεί να γαπή την Ίδέα, μά που στέκεται ψηλότερ' από το Κόμμα, τις βλέπει καλά. Έκτός από το Σουρη,

και σε πολλούς άλλους, ο Ψυχαρισμός, σαν Κόμμα, φέρθηκε με τον ίδιο τρόπο: όταν άπελειώθηκε να τους προσηλυτίσει, να τους κάμη πέρα-πέρα δικούς του, τους έκτόπησε άγρια. Κι' είδαμε, τα τελευταία τριάντα χρόνια, άληθινές δόξες των Έλληνικών Γραμμάτων, — ένα Σουρη, έναν Παράσχο, ένα Βερναρδάκη, έναν Παπαδιαμάντη, — να μη βρίσκουν ούτε τάση-δά χάρη μπροστά τους κι' άπεινότητας να ανακρήνουνται με γάλοϊ άνδρες και μετριώτατοι γραφιάδες, γελοιοί κάποτε, μόνο και μόνο γιατί άκολουθούσαν πιστά την ψυχαρική όρθογραφία!

Πολύ ή λίγο, έτσι γίνεται παντού: Η κριτική των συγχρόνων είναι πάντα σχεδόν έφημερασμένη από ένα Κόμμα.

Για το Κόμμα, φυσικά, τίποτα πιο εύκολο δεν υπάρχει από την κατάταξη ενός λογοτέχνη: είναι δικός μας; είναι μέγας; είναι αντίθετος; μηδενικό. Για τον έλεύθερο όμως άνθρωπο, βεβαιώθητε, τίποτα δεν υπάρχει πιο δύσκολο απ' την κατάταξη αυτή! Για να σχηματίσω άξάρνα μια γνώμη για το Σουρη, εγώ που δεν άνήκη σε κανένα Κόμμα, όμολογώ πως βρασανίσθηκα πολύ. Και πάλι, για τη γνώμη που έσχημάτισα, δεν είμαι και τόσο βέβαιος ώστε να κόβω γι' αυτή το κεφάλι μου. Ένα μόνο ξέρω: Πώς ο Σουρης, στον καιρό του, στάθηκε μια μεγάλη και δυνατή φυσιογνωμία. Σήμερα βέβαια δεν διαβάζεται, ούτε ένθουσιάζει όπως πρδ είκοσι χρόνων. Θα έλθη όμως καιρός που θα ξαναδιαβασθή και θα μελετηθή; — Νομίζω ναί, και το στηρίζω σε τούτο: Ο Σουρης άντεπροσώπευσε μια όλακαιο έποχή, που ήταν ο μαγικός της καθρέπτης. Άλλά κάθε άντεπρόσωπος είναι ένας εκλεκτός κι' οί εκλεκτοί ζούν και μετά θάνατο, περνούν στην Ιστορία. Λογοτέχνης πάλι, που θα περνόσε στην Ιστορία της Φιλολογίας, θα ήταν κλασσικός. Ήτσι, στοχαζόμαί, κι' ο Σουρης. Η γλωσσική άκαταστασία, που άπαντά κανείς στο Έργο του, δεν θα τον βλάψη, όπως φαίνεται να τον βλάπη σήμερα. Η ποιησή του, ή σάτυρά του, ή εύθυμία του, το χιοσμότη, θα θεωρηθούν άνώτερα Γραμματικής. Θα δεχθώ πως ο ποιητής έπαυζε μ' όλες τις έλληνικές γλώσσες όλων των χωρών κι' όλων των εποχών, και πως για το ίδιο κομικό αποτέλεσμα, έπαιρνε τους τύπους του πότε απ' το άρχαιο βιβλίο, πότε απ' τη μεσαιωνική φυλλάδα και πότε από τη σύγχρονον Άγορά. Μία συλλογή απ' τους άναρίθμητους στίχους του, που ό θα την κάμη ο πιο μέγας Κριτικός, — ο Καίρης, — θα ζήση, στοχαζόμαί, στις Βιβλιοθήκες, δίπλα στους πιο μεγάλους Σατυρικούς. Σας άσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΠΑΠΠΟΥΣ ! (*)

Αχ ! έλεγε ο Κοκκός, παππούς να ήμουν τώρα να κάνω τό σοφό, να βήχω, να ρουφώ ταμπάκο κάθε ώρα

Νά έχω άσπρα γένεια, ποτέ να μη διαβάσω, σχολείο να μην πηγαίνω, στο σπίτι μου να μένω και όλο να νυστάζω

Νά παίζω όλη μέρα με ένα κοιμπούλι, να μη μου λέν δουλειά και να φορώ γυαλιά και νάχω και ρολόγι

Νά λέω παραμύθια άπάνω άπ' τ'ό στρώμα, και όλο στη μιλιά μου να στέκονυ έμπροστά μου με άνοιχτό τ'ό στόμα

Νά μου φιλούν τ'ό χέρι, εύχες πολλές να δίνω, και πάντα καθιστός κι' εις όλους σεβαστός, να τρώγω και να πίνω

Νάχω και μιá μαγκούρα, να κάνω τόν κακό, κι' άμα θυμός με πάω, να ριζίζω στο στηλιάρι και τόν τρελλο-Κοκκό.

Αυτά και άλλα λέει με γνώση παιδική. Μά ο Κοκκός δεν ξέρει πώς θέλουν όλ' οι γέροι να γίνονυ Κοκκοί !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΣΟΥΡΗΣ

ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΝΤΑΜΕΙΒΕΤΑΙ

Μιά φορά κι' έβαν καιρό, ζούσε ένα καλό κορίτσι με τή μητριά της και με τή κόρη της μητριάς. Στο χωριό τους, έγα χρόνο, δεν έκαμε καθόλου βροχές και τ'ό σκατό ξεράθηκαν όλα κι' οι στέρνες ήταν άδειανές, κι' οι άνθρωποι ύπόφεραν πολύ από πείνα κι' από δίψα.

Δυό ώρες όμως μακριά από τ'ό χωριό, ήτανε μιá πηγή π'όβγαζε τ'ό θάνατο νερό. Κι' όποιος έπινε μιá στάλα μονάχα άπ' αυτό, ξεδιψάσε και ξεπείναγε κιόλας για πολύν καιρό. Μά λίγοι άνθρωποι άποφάσισαν να πάνε στην πηγή τ'ό θάνατου νερού, γιατί έπρατε να περάσουνε από ένα δάσος που τ'ό κατοικούσαν δράκοι.

Η μητριά εκείνου τ'ό κοριτσιού τ'ό μισούσε, γιατί ήτανε π'ό άμορφο από τή δική της κόρη. Έπειδή λοιπόν δεν έβρισκε άλλον τρόπο για να τ'ό ξεμπερδέψει, άποφάσισε μιá μέρα να τ'ό στείλει να φέρη άθανάτο νερό. Έκείνο τ'ό κακόμοιρο κατάλαβε τ'ό σκοπό της μητριάς, όμως έπ'ηρε τ'ό σταμνί της, έκαμε τ'ό σταυρό της και κίνησε.

(*) Έδημοσιεύθη εις τήν «Διαπλάσι» τόν Ιανουάριον τού 1882.

Σάν έφτατε κοντά στο δάσος, συλλογίστηκε τ'ός δράκος και τ'όμαζε. Μά τότες πρόβαλε μπροστά της ένας γέρος και της είπε:

— «Μή σκιάζεσαι, κοπέλλα μου, κι' εγώ θά σοβ δείξω ένα μονοπάτι που θα δά βγάλη ίσια στην πηγή, χωρίς να σε πάρουν μυρουδιά οι δράκοι. Μονο πρότεξε, αφού πάρης τ'ό θάνατο νερό, καθώς θα γυρίσης πίσω, θάπαντήσης τρία δεντριά, μιá τριανταφυλιά, μιá τζαντζαμινιά και μιάν έλθα, και θά σοβ γυρέψουν νερό να τ'ός δώσης, γιατί άλλοιότ'ικά θά σοβ δ'η σε κακό».

Έτσι της είπε ο γέρος και της έδειξε τήν κρυφά δρόμο που ώδηγούσε στην πηγή. Πήγε η κόρη, γύμισε τ'ό σταμνί της και γύριξε. Σέ λίγο συναντά τήν τριανταφυλιά :

— Κόρη μου, της λέει τ'ό ζεντρί, δος μου δυό στάλες νερό, κι' είναι κατάξερα τ'ά λουλούδια μου.

Κι' η κόρη της έριξε νερό. — Νά γίνης κόκκινη σαν και τ'ά τριανταφυλλάκια μου ! Τήν εύχθήθηκε τότες η τριανταφυλιά.

Κι' η κόρη έγίνηκε άμέσως κατακόκινη.

Σέ λίγο βρίσκει τήν τζαντζαμινιά :

— Χόσε μου, κοπέλλα μου, τήν παρακαλεί, μιá στάλα νερό στη ρίζα μου.

Κι' άμέσως της έχυσε.

— Νά γίνης άσπρη σαν τ'ά λουλουδάκια μου και να μοσχοβολάη ο τόπος, όθε κερνάς !

Σέ λιγάκι ακόμα βρήκε και τήν έλθα, της έριξε κι' αυτής νερό, κι' εκείνη τήν εύχθήθηκε :

— Νά γίνης ψηλή σαν κι' έμένα και τ'ά μάτια σου να γένουν μαύρα σαν τίς έλθές μου !

Έτσι από τίς εύχες τ'ών δεντριάων τ'ό κορίτσι μεταμορφώθηκε και γίνθηκε χιλίες φορές π'ό άμορφο από π'ότ'ά. Κι' η μητριά της, που περίμενε πώς θα τήν φάνε οι δράκοι, κόνταψε να σκάση από τ'ό κακό της, σαν τήν είδε πίσω γερή και πεντάμορφη.

— Πώς ξέφυγες από τ'ός δράκους ; τή ρώτησε :

— Άπόξω από τ'ό δάσος είναι ένας καλός γέρος, που ώδηγάει όσους πηγαίνουν για νερό και δεν τ'ός παίρνουν μυρουδιά οι δράκοι.

Άμα άκουτε έτσι η μητριά, άποφάσισε να στείλη και τή δική της κόρη, μη τυχόν κι' άμορφήη κι' αυτή η άσχημομοίρα.

Πήρε λοιπόν κι' η άλλη κοπέλλα τ'ό σταμνί και κίνησε. Βρήκε κι' αυτή τ'ό γέρο και της έδειξε τήν κρυφά δρόμο και τήν συμβούλεψε κι' αυτή να ποτίση τ'ά δεντριά που θάπαντούσε στο γυρισμό.

Έφτασε κι' εκείνη στην πηγή, γέμισε τ'ό σταμνί της κι' έπ'ηρε πάλι τ'ό

δρόμο για τ'ό σπίτι. Συναντά σε λίγο τή τριανταφυλιά που της ζητάει νερό.

— «Μπα, της λέει η άμουαλη κι' η τσιγγούνα, τόσο δρόμο έκαμα κι' ένα σταμνί έπ'ηρα, να σοβ δώσω κι' έμένα ; Και τί θά μου μείνη να πάω στο σπίτι μου ;

— Όσα άγκάθια έχω στα κλαδιά μου, να τ'ά βγάλης στο κορμί σου, τήν καταράστηκε η τριανταφυλιά.

Και τ'όβγαλε άμέσως.

— Σέ λίγο της ζητάει νερό η τζαντζαμινιά :

— Δά σοβ δίνω στάλα, της λέει εκείνη πεισματικά.

— Νά γύρης όπως κι' εγώ, τήν καταράστηκε κι' η τζαντζαμινιά.

Κι' άμέσως έγυρε η ράχη της. Πέρασε κι' από τήν έλθα, της ζήτησε κι' αυτή νερό και πάλι εκείνη της άρνήθηκε :

— Όσους κόμπους έχω στο κορμί μου, να τ'ός βγάλης στο δικό σου !

Κι' άμέσως γέμισε όλο κόμπους.

Σάν έπ'ηγε σπίτι της και τήν είδε η μάνα της σε τέτοια χάλια, γυρτή, γεμάτη άγκάθια και κόμπους, σωστό σκαντζόχοιρο, δεν μπόρεσε να βαστάξη και πέθανε από τή λύπη της.

Άφου έχασε και τή μάνα της, η κόρη ζούσε πολύ δυστυχισμένη, γιατί όλος ο κόσμος τήν εκφοβίδευε για τ'ά άσχημία της, και κανείς δεν της έδινε δουλειά ούτε έλεημοσύνη. Μόνο η άμορφη άδελφή της τή λυπούσαν πάντα και της προμήθευε ό,τι της χρειαζόνταν.

Εκείνη όμως, από τή ντροπή της και τή λύπη που κατόντησε έτσι, δά βαστάζε πολύ. Κι' έμεινε μοναχά η άμορφη που τή ζήλεψε ύστερα από καιρό ένα βασιλόπουλο και τήν έπ'ηρε γυναίκα του.

Κι' έτσι η μιá έζησε μακαριστή και δοξασμένη κι' η άλλη πέθανε έλασινή.

Και όμως ο γέρος τ'ό ίδιο είχε συμβουλέψει και τίς δυό.

Η ίδια φωνή 'ς όλους γενικά ύπαγορεύει τί πρέπει. Μ' άλλοι τήν άκούν και ζούν εύτυχισμένοι, κι' άλλοι άδιαφορούν και γι' αυτό δυστυχούν και τιμωρούνται.

[Διασκευή από λαϊκά] ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΝΘΟΦΥΛΛΑ

Λουλούδια σπέρνω στην αύλη να με καλοκαθίζουν, Όταν η Άνοιξη θάρρη και μιá χαρά θάρρηζουν. Λουλούδια σπέρνω στην καρδιά, τριαντάφυλλα και κρίνα... Μά τάχα θάρρη μι' Άνοιξη να γθίσουν κι' εκείνα;

Ψ. Κ.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από Ο. LE ROY)

Ζ'. (Συνέχεια)

— Ναι, μένα τώρα βλέπει ! άποκρίθηκε ο Άράκης. Έγκώ γυρεύει σένα παρντόν, κύριος Κάσσαντρος, και μάλιστα έγκώ τέλει ντιαλέξει ένα διαμάντι και καρίσει Κολομπίνα.

Ο Κάσσανδρος έδιστασε. Δεν ήθελε ν' άνοιξη τ'ό χρηματοκιβώτιό του μπροστά στον Ραντί-Γκρί :

— Δεν τ' άφίνετε γι' αργότερα ;... έψιθύρισε.

— Και γκατι όκι τώρα, κύριος Κάσσαντρος ;

— Γιατί τώρα μου φαίνεται πώς ξεγάσα τ'ό κλειδί. (Κι' έκαμα τάχα πώς φάγγει τίς τσέπες του.) Έπειτα δεν είναι καμμιά βιά, εκλαμπρότατε... Άμα ξαναρθώμε καμμιά μέρα...

— Άμ αυτό ; τόν έκοψε ο Άράκης, δείχνοντας ένα μικρό κλειδί, τοποθετημένο σε μιá προεξογή τ'ού τοίχου, που τώρα μόλις τ'ό ανακάλυψε.

— Μπα ! αλήθεια, ψιθύρισε ο Κάσσανδρος στενοχωρημένος : δεν τ'ό θυμήθηκα πώς τ'ό είχα άφίσει εδώ.

Τότε, θέλοντας και μή, πήρε τ'ό κλειδί, τ'όβγαλε στην κλειδαριά και μόλις μισάνοιξε τ'ό χρηματοκιβώτιο, έχασε γρήγορα-γρήγορα τ'ό χέρι του μέσα, έβγαλε τ'ό σακκουλάκι με τ'ά διαμάντια και ξανάκλεισε άμέσως. Άλλά όσο γρήγορα κι' άν' έγιναν όλα αυτά, τ'ά διαπεραστικά μάτια τ'ού Ραντί-Γκρί μπόρεσαν μιá στιγμή να διακρίνουν τή λάμψη τ'ών χρυσών νομισμάτων, που γέμιζαν τ'ό χρηματοκιβώτιο.

Ο Ραντί-Γκρί διάλεξε, η καμώθηκε πώς διαλέγει έν' από τ'ά ψευδοδιαμάντια του, και ξανάδωκε τ'ό σακκουλάκι στον Κάσσανδρο λέγοντας :

— Τώρα, μένα είναι πολύ ήσυχο, κύριος Κάσσαντρος, μένα ντ'έν φοβάται πιά κλέφτες. Όχι, τ'ό Ραντί Γκρί ντ'έν φύγει από σπίτι ντικό σας.

— Δεν θά π'ητε όμως τίποτα σε κανένα, δεν είναι έτσι, εκλαμπρότατε ;

— Μένα π'η Άρλεκίνο, μά όκι άλλο.

— Νά σ'άς π'η αλήθεια, εκλαμπρότατε, θά προτιμούσα τ'ό μυστικό αυτό να μείνη έλος διάλου μεταξύ μας. Ναι, βέβαια, διά τόν ευγενή μαρκησιό Άρλεκίνο αισθάνομαι μιá μεγάλη εκτίμηση και βαθύ σεβασμό : μά τί τ'ά θέλετε, αυτός δεν είναι γαμπρός μου και μ' έννοείτε...

— Πολύ καλά ! τόν έκοψε ο Ραντί-Γκρί : αφού κύριος Κάσσαντρος έπιμένει, τ'ό Ραντί-Γκρί ντ'έν άνοιξει στόμα του. Μένα ντ'ίνα σένα λόγχο τιμής μου !

Και έτεινε τ'ό χέρι του στον Κάσσανδρο για να συμφιλιωθούν : ο γέρος όμως, σε μιá στιγμή τρυφερότητας, τόν έσφιξε στο στήθος του σαν παιδί του : κι' ο Ραντί-

Γκρί, συγκινημένος τάχα κι' αυτός, τ'ού γύρεψε τήν εύχή του.

Άνέβηκαν στο ισόγειο, και με κάποια εκπληξη βρήκαν εκεί τήν Κολομπίνα και τόν Μιστανφλοττο να κουβεντιάζονυ οι δυό τους με μιá μεγάλη ζωηρότητα.

Η συνομιλία αυτή πρέπει να ήταν πολύ σποιδαία, γιατί η κόρη τ'ού σπιτονοικοκύρη φαίνονταν πολύ π'ό φαιδρή από τ'ό συνειθιμένο.

— Μπα ! πώς αυτά, κύριε Μιστανφλοττε ; έφώναξε ο Κάσσανδρος. Μπ'όρεσατε να κατεβήτε δυό σκάλες ; σ'ας άφισαν λοιπόν οι ρευματισμοί σας ;

— Άχ, κύριε Κάσσανδρε, άποκρί-

«Κακόμοιρε Πιερρότ!...»

θηκε ο Μιστανφλοττος. Είναι αλήθεια πώς είχα έξη έβδομάδες να κατεβ'ό σήμερα όμως, επειδή αισθάνθηκα λιγάκι καλύτερα, θέλησα να ξεμυριασώ τ'ά γερικά μου πόδια και, καθώς βλέπετε, κατάφερα να φθάσω ως εδώ. Όσο για να ξαναβ'όδ' όμως, άχ, Θε μου, μου φαίνεται πώς δεν θά μπόρεσω τόσο εύκολα.

— Ηλθατε βέβαια για να μου φέρετε μόνοι σας τ'ό νοίκι ;

— Βεβαίωτατά, κύριε Κάσσανδρε, και μιλούσα με τήν Κολομπίνα, περιμένοντάς να γυρίσετε για να μου δώσετε τήν άποδείξη.

— Και τί σ'ας έλεγε η Κολομπίνα ; ρώτησε ο φιλάργυρος που δεν εμπιστευόνταν ούτε τήν κόρη του.

— Μά νά, άποκρίθηκε ο Μιστανφλοττος, μιλούσαμε γι' αυτούς τ'ός κακούρ-

γους που τρομοκρατούν τώρα τελευταία τήν πρωτεύουσα, κι' η Κολομπίνα μου έλεγε πώς προχθές ακόμα είχαν τ'ό θράσος να λεηλατήσουν τ'ό σπίτι ενός από τ'ός π'ό πλούσιους τραπεζίτες της όδου Βιδιέν.

— Αυτά παθαίνει όποιος είναι πολύ πλούσιος, παρατήρησε ο Κάσσανδρος : τ'ά πλούτη τραβούν τ'ός κλέφτες. Ήσυχάστε, κύριε Μιστανφλοττε, και ποτέ δεν θά σκεφθώ να ράθουν στο σπίτι μου, γιατί ξέρουν καλά πώς δεν θά βρούν παρά τ'ά έπιπλα.

— Ω, μη μετριόφρονήτε τόσο, κύριε Κάσσανδρε ! Δένε πώς είστε πολύ π'ό πλούσιος άπ' όσο θέλετε να φαίνεσθε.

— Ψέματα ! διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ο Κάσσανδρος : μήν τ'ός άκούτε, με συκοφαντούν ! Έγώ, σ'ας βεβαιώ, δεν έχω άλλο τίποτα από τ'ό εισόδημα αυτ'ού τ'ού σπιτιού : κι' έννοείτε καλά πώς μόλις μου φάνει για να ζώ.

Ο Μιστανφλοττος σήκωσε τ'ός ώμους και, γυρίζοντας π'ός τόν Ραντί-Γκρί :

— Και σ'ας, κύριε, τόν ρώτησε, ποιά είναι η γνώμη σας γι' αυτές τίς λωποδυσίες, που η Άστυνομία δεν κατάρθωσε ακόμα ν' ανακαλύψη τ'ός δράστες ;

— Έγκώ, άποκρίθηκε με μιá μεγάλη άξιοπρέπεια ο Ραντί-Γκρί, ντ'έν έκει καμμιά έμπιστοσύνη Άστυνομία. Άν ήταν μένα Άστυνόμο, κλέφτες θάταν τώρα πιασμένοι. Άς είναι, μένα ντ'έν φοβάται κλέφτες ! Άς κάμουν έρωτον έντ'ώ και τ'ός δείξει μένα ποιάς είναι !

Και φανερά ευχαριστημένος από τήν άπάντησή του, ο κατεργαρος χαιρέτησε τή συντροφιά κι' έφυγε, σηκώνοντας τ'ό κεφάλι με τ'ό πρόσωπο άγριεμένο, άπειλητικό, σαν να είχε μπροστά του τ'ός κλέφτες.

Ο Κάσσανδρος έτρεξε από πίσω του και τ'ού είπε σε' α'υτί :

— Και τ'ό διαμάντι, άγαπητέ μου πρίγκιπα, δεν θά τ'ό δώσετε της κόρης μου ;

— Ω μά όκι έτσι, κύριος Κάσσαντρος ! Μένα ντ'ίνα τ'ός ένα κρυτικό ντ'έσει τ'ό ντιαμάντι όραλα.

Ο Κάσσανδρος έκλεισε τ'ό μάτι για να δείξη πώς κατάλαβε και γύρισε στον Μιστανφλοττο και στην Κολομπίνα.

Τ'ού έκανε έντόπωση η μεταβολή που είχε γίνει από χθές τ'ό βράδυ στη φυσιογνωμία της κόρης του. Κι' επειδή δεν μπόρεσε να τήν εξηγήση, ένόμισε πώς ήταν από τήν ευχαρίστηση που αισθάνθηκε, βλέποντας σχεδόν γατριεμένον τόν καλό της Μιστανφλοττο. Κάθησε μπροστά στο τραπέζι, έμέτρησε τ'ά λεπτά που τ'ού έδωσε ο νοικάρης του κι' ετοιμάστηκε να γράψη τήν άποδείξη.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων ελήφθη ήδη η συνδρομή, να σπεύσουν να την ανα- νεύσουν. Είς τοιαύτας περιπτώσεις καμμία καθυστέρησης δεν επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει το έργο μας.

Οι έν Αγγύστη και Κόρη Συνδρομηταί ήμπορούν να στείλουν το αντίτιμον μέσον Τραπεζής Αθηνών ή Τραπεζής της Αγατολής δια διατακτικής των εκεί υπεκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Πέτρος, εκεί που κάνει το γαλλικό του θέμα, φωνάζει τη μαμά του : — Μαμά ! — "Ε! του άπαντα εκείνη από διπλανό δωμάτιο. — Πώς λένε γαλλικά το φράκη, μαμά ! — Χαίε ! (προφέρεται σχεδόν σαν ε.)

Μιλτιάδης. Βάζει 'μπρός στα μάτια του άδελφού του ένα καθρεφτάκι λέγοντάς του: — Γιά δεξ ένα γαίδαρο. Γεώργιος. Με μεγάλη έτοιμότητα: — "Ε! Τόν βλέπω... Είναι ο άδελφός σου. (Γεγονός) "Εστάλη υπό του Σβέντζου

ΕΒΔΟΜΗΛΙΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ο ά συνδοσών την λύσην με 10 λεπτά δια λέξη εκάδης μέρους της εν Κλήσει. "Εάν θέλω να ήμνησώμαι και τονόμα του είνος άδελφός, πρέπει να άσκησώ λεπτά 25 εις γραμματισμόν.

Table with 5 columns: ΛΟΣ, ΟΣ, Η, ΟΣ, ΝΟΣ. Below it are rows for ΠΙ, ΚΛΕΙ, ΚΙ, ΦΙ, ΣΤΑΝ, ΤΙ, ΚΩΝ, ΘΕ, Ο, ΡΑ, ΜΑΥ.

Τέσσαρες Βυζαντινοί Αυτοκράτορες..

β.) Γράφος "Εστάλη υπό του Στρατηγ. τ. Ελλήνων διδαι Ο / θύμος διδων

γ.) Διά τους Γαλλομαθεύς "Εστάλη υπό τ. Δογμοφύρου Ελλήνος L' - m - ft - l - fr

Λύσεις του 38ου φύλλου α.) Το μεγάλο φάρι τρώει το μικρό. — β.) "Ελαφο (ΕΔΑ, Φωφ.) — γ.) "Ο έμμεντας εις τέλος σωθήσεται. — Soulier (sous, hier.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 181ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[Τόδε φυλλάδιον 17ου, σελ. 134.]

- 1.—Είς την σελίδα 129, στήλη β', λείπει η λέξις κάρπισσος. 2.—Είς την σελ. 129, στ. γ', λείπει η λέξις έρμίσια. 3.—Είς την σελ. 130, στ. α', λείπει η λέξις ελθέφωρ. 4.—Είς την σελ. 130, στ. γ', λείπει η λέξις κενωμένο. 5.—Είς την σελ. 131, στ. γ', λείπει η λέξις δυστυχημένος. 6.—Είς την σελ. 132, στ. α', λείπει η λέξις ντουλάπα. 7.—Είς την σελ. 132, στ. γ', λείπει η λέξις χυμένο. 8.—Είς την σελ. 133, στ. α', λείπει η λέξις πατιόνταν. 9.—Είς την σελ. 133, στ. γ', λείπει η λέξις μένον. 10.—Είς την σελ. 134, στ. β', λείπει η λέξις κινώσας. 11.—Είς την σελ. 135, στ. β', λείπει η λέξις ξεσπαθώσων. 12.—Είς την σελ. 136, στ. γ', λείπει η λέξις κερσφόρα.

Μόνον η Τζονόνα κατώρθωσε να βωη και εις δώδεκα λέξεις. Άλλοι δύο βήσαν από ένδεκα λέξεις (Βασίσα γιά το Β' Βραβείο) κι άλλοι έπεί από δέκα λέξεις. "Ακ' αυτών, εκληρώθησαν τρεις γιά το Γ' Βραβείο κι οι λοιποί έπέστησαν έπί το Διαγωνισμό ως ίσότημοι, με τον ίδιον αριθμόν Έξισήμων.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τζονόνα, 12 λέξεις [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρός Λέσβιος, 11 [19Ε]. — Βωμός της Έλευθερίας, 11 [19Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεσοησιακή Ακρη, 10 [18Ε]. — Χιόνι της Ίδης, 10 [18Ε]. — Ναυτοπούλα, 10 [18Ε].

(Ίσότημοι, με 10 λέξεις και [18Ε] όλοι: Δικηγόρος της Νεολαίας, Καστανή Λεσβοπούλα, Έλληνικόν Τρόστιον, Μπόξι.)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (9 ή 8 λέξεις, από [16Ε] εις έκαστον) Χαίδεμα τ' Αγέρας, Δομοφύρος, Ξανθή Έλληνοπούλα, Ναυτάκια, Διεθνές Δίκαιον, Αιτωλός, Φεμινιστική, Σοφία Φιλαντιδου, Φαιδρός, Πατρις των 'Ηρώων, Σουλιώτισσα, Άλαμάνια, Ξεπασμένος Λόδοσ, Κύμα του Αιγαίου, Ράμπραντ, Ν. Δούλης, Κόδρος, Πόνιγος, Έλληνικόν Κλέος, Δοξασμένη Έλλάς, Τάγκς, Μαντέλον του Τροφανίου, Α. Ν. Τριαντάκης, Χιονισμένη Μαδάρα, Ίωνικός Έλληνησμός, Γλυκειά Πατρούδα, Σατανάς, Δάφνη, Τρολλό Σμυρνησιώτικι, Τραγοόδι της Λευτεριάς, Μαδυτοπούλα, Μεγάλη Έλλάς, ΑΪθριος Ουρανός, Μαρκησία.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (7 ή 6 λέξεις, από [14Ε] εις έκαστον:) Θέρμιος Απόλλων, Γενναός Μαχητής, Α. Γ. Λουκάς, Διάτρητον Λάβαρον, Φαίδων, Σείριος, Φλώρος Ροδάνης, "Ηλιος, Φωχλό Χαμομηλάκι, Έλευθέριος Πολιορκημένος, Σβέντζος, Άοιελ, Ένδοξος Νίκη, Χουσιάννα Έγγλεσιπούλου, Ι. Σε. Διακλαμάς, "Ηλιογεννητή, Κυριακός Άσθη, Νίνα Ν. Κοτζιά, Λατρεντή Πατρίδα, Λευτεριά στους

Σκλάβους, Βαρβαρομάχος Έλλάς, Παύλος, Έυέλκις, Ξένος Νεανίας, Άνθισμένη Άνοιξις, Μανιατοπούλα, Γιάτας, Άσθητος Έλλη, Πατριωτική Ένωσις, Αλλάς, Υπερήφανος Έλληνας, Υψηλός Δενδρολίβανος, Δοξασμένη Σαράτη, Οιδίπους, Γίνος Βούγας, Κολόμπα, Χαράγη, Σιά, Ι. Α. Στερός, Άρης, Β. Γ. Βελαώρας, Έβα, Καλλιφωνο Γαϊδουράκι, Τρυκιά, Ηρωική Σάμος, Στρατηγός Δέβελ, Μακεδόν Προόκοπος, Δ. Κ. Μαλάς, Κύμα του Βοσπόρου, Άνθοσπαρμένη Αίμνη, Κίόσκι της Μοσιλήνης, Λεσβιακή Ψυχή, Άλληλη Αήμον, Κοσμοκλότης, Γεδεών Σπίλετ, Σίβυλλα, Βύρων, Άνοικτοκαρδος, Άνεμοστρόβιλος, Υποκόμιος της Βρεξελώνης, Δ. Σ. Κόκκιμος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (5 ή 4 λέξεις, από [10Ε] εις έκαστον:) Χ. Π. Κόντος, Γ. Γ. Άνουσιάνης, Γ. Α. Παπαδόπουλος, Φαληρική Άδρα, Α. Παπαδοπούλος, Γρηγόριος δ' Ε', Άνδρεισιμένος Έλλη, "Ηρος των Όρέων, Μικρός Σουλιώτης, Άσπασία Χ. Φανδρίδου, Παιδί του Μέλλοντος, Ορίαμβος της Έλευθερίας, Νεράϊδα του Βοσπόρου, Πάλας, Άργοναύτης, Περιομάταρα Κρητικιά, Κ. Σ. Μπαλλής, Έλληνοπούλα του Έξέσινου, Ρεζεντά, Μ. Θ. Πασιλίδης, Πανελλήνιον Ονειρον, Νικητρια Γαλανόλευκη, Κάλγας, Πινιά, Άρταμις, Πινίδος Φοίβος, Μέγας Άγγωστος, Ι. Γ. Κώστος, Φ. Κ. Κωνσταντιδής, Στωικός Φίλοσοφος, Άρ Περσπούλος, Άγκάθι, Βοσπορίς, Φλόγα, Θεματικός, Δικβάντης της Ζωής, Γοργή Ψαρπούλα, Μουσικολάτρεις, Τρολλόστικο Πειραματάκι, Αήθη, Φλοισβος του Έβρώτα, Έλευθέρα Έλληνοπούλα, Γ. Γιάσεμης, Λύρα του Όμηρου, Φαναϊόλι, Λευτεριάς Χαμόγελο, Ψηλορείτης, Άνθισμένο Θυμαράκι, Κανονίωμα Δάφνη, Α. Ι. Φαρφιλόπουλος, Ε. Σ. Φορεντινός, Λευκοκύμαντος Αιγιαλός, Νέμασις, Σφουγγαράς, Μεγάλη Ίδεα, Δ. Κ. Ασημάκος, Κύμα του Πόντου, Ν. Γ. Παλαιολόγος, Φρουρός της Έλλάδος, Ίδομανός, Έλευθέριος Θράξ, Αιολεύς, Ι. Κουμπορηής, Καλαματιανό Λουλούδι, Φιλύρα, Α. Δράκος, Παλαίμαχος του Στ. Α. Μακρής, Σουλφίς, Θρόλος.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΠΕΡ ΤΩΝ ΟΙ ΕΡΩΔΙΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ»

ΧΑΙΝΑ Δόξα, Όμηρος, Π. Α. Φυλόλογος, Ξενωταμένο "Ηπειρωτάκι, Ίδεόδης "Ηρος, Ναυαγός της Κυνθίας, Σεληνοφωτισμένη Θαλάσσιος, Η. Ι. Καββαριώδης, Γ. Σ. Σαματίης, Ι. Γ. Γρέως, Κ. Π. Πετριδής, Ι. Μουστακόπουλος, Τουρκομάχος Έλλη, Άθάνατον Ίδαγκών, Ν. Γ. Λαζαριδής, Άσπρος Γάτος, Κλαϊδίστρα, Ι. Γ. Μητστάκης, Φίδρο του Λεβάντε, Άσθη της Έλευθερίας, Κύμας Λόρινκου, Ροδόχρους Βιολέττι, Άγέλιστος Χαρά, Γοργόφτη Νίκη, Πρίγκιψ των Άδαμάντων, Δ. Μπιρμπάκος, Α. Α. Φαρμάκης, Υπερήφανο Έλληνοπούλο Χορευτήρια του Ζαλόγγου, Α. Π. Πετριδής, Ι. Γ. Ρόδιος, Ν. Η. Πολέμης, Κ. Προγόνης, Ρουώλ Χαρτιάδες, Θείλα Γ. Μαρουδά, Χρυσήλιος, Β. Β. Άλαφοζός, Ναυτοπούλο, Άσθη του Λάβαρον, Φοιτηνός, Άσθη, Άνεμοκύλος, Α. Π. Σάββας, Άκανθούλις, Γ. Σ. Δεδούσης, Ι. Β. Καριότογυλος, Κάθμεν Σάλα, Καλλιόπη Έρικουσία, Φιλόπατρις Έλλη, Άνδρειος Πολεμιστής, Άπελευθερωθείς Μικροσιάνης, Πλοίαρχος Έύδων, Μειδίωμα της Νίκης.

ΧΑΙΝΑ Δόξα, Όμηρος, Π. Α. Φυλόλογος, Ξενωταμένο "Ηπειρωτάκι, Ίδεόδης "Ηρος, Ναυαγός της Κυνθίας, Σεληνοφωτισμένη Θαλάσσιος, Η. Ι. Καββαριώδης, Γ. Σ. Σαματίης, Ι. Γ. Γρέως, Κ. Π. Πετριδής, Ι. Μουστακόπουλος, Τουρκομάχος Έλλη, Άθάνατον Ίδαγκών, Ν. Γ. Λαζαριδής, Άσπρος Γάτος, Κλαϊδίστρα, Ι. Γ. Μητστάκης, Φίδρο του Λεβάντε, Άσθη της Έλευθερίας, Κύμας Λόρινκου, Ροδόχρους Βιολέττι, Άγέλιστος Χαρά, Γοργόφτη Νίκη, Πρίγκιψ των Άδαμάντων, Δ. Μπιρμπάκος, Α. Α. Φαρμάκης, Υπερήφανο Έλληνοπούλο Χορευτήρια του Ζαλόγγου, Α. Π. Πετριδής, Ι. Γ. Ρόδιος, Ν. Η. Πολέμης, Κ. Προγόνης, Ρουώλ Χαρτιάδες, Θείλα Γ. Μαρουδά, Χρυσήλιος, Β. Β. Άλαφοζός, Ναυτοπούλο, Άσθη του Λάβαρον, Φοιτηνός, Άσθη, Άνεμοκύλος, Α. Π. Σάββας, Άκανθούλις, Γ. Σ. Δεδούσης, Ι. Β. Καριότογυλος, Κάθμεν Σάλα, Καλλιόπη Έρικουσία, Φιλόπατρις Έλλη, Άνδρειος Πολεμιστής, Άπελευθερωθείς Μικροσιάνης, Πλοίαρχος Έύδων, Μειδίωμα της Νίκης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

183 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

των Πνευματικών Άσκήσεων της Α' Τριμηνιας του 1919, ήτοι δσον θα δημοσιουσθούν εις το φυλλ. Σεπτεμ. Οκτωβριου και Νοεμβριου.

Κατ' έτος γίνονται τέσσαρες Διαγωνισμοί Λύσεων, δηλαδή ένας κάθε τριμηνίαν. Έπομένως σήμερα αρχίζει ο τέτατος της τριμηνιας Σεπτεμβρίου - Νοεμβρίου. Όσοι επιθυμούν να διαγωνισθουν, όφείλουν να προμηθευσθών πρώτα ζήτηρον των λύσεων. Θα στείλων Ι δραχμήν και θα λάβων 13 φύλλα τοιούτου χάρτου, δου όκοσιν δια μίαν τριμηνίαν.

Δωρεάν λαμβάνουν μέρους όσου έχουν ψευδώνυμον έγκειμενον δια το 1919. Οι λοιποί συνδρομηταί και τάδελφια των πρέπει να συνοδεύων κάθε φυλλάδιόν τας λύσεις με δεκάλεπτον νόμισμα ή γραμματισμόν, οι δε άγορασταί με είκοσάλεπτον.

Άγανώσαστε με προσοχήν τους όρους του Διαγωνισμού εις το Α' Κεφάλαιον του Όδηγου. Βραβεία θάπονεμηθουν τό όρισμένα δι' όλους τους Μεγάλους Διαγωνισμούς, τά όποια θα ίδθη εις το 5' Κεφάλαιον του Όδηγου, παράγραφο 2, εδάφιον α', β' και γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί παρακαλούνται να δηλώνων άμέσως την νέαν τον διευθύνων εις τό Γραφειον μας, αποστέλλοντες και 50 λεπτά δια την έκτύπωση της νέας ταυνιας. Άλλας δέν ευθύνομεθα δια την άπώλειαν των φυλλάδιων των.

Εύχάριστο καλοκαίρι περ των οι ερωδιαζόμενοι και της «Βιβλιοθήκης».

ΑΝΑΠΟΤΡΟΦΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθηναι, την 3 Σεπτεμβριου 1919. Στεφάνου: Δέν άπαντά εις έρωτησίνης και άπορίας, που όδολα βρίσκει καθόσως την άπάντησιν και την λύσην υπό τ. Όδηγον του Συνδρομητού. Άμα τον διαβάζω προσωπικά.

ΟΙ «ΦΟΙΤΗΤΑΙ»

Δέν ήταν παράστασις ή Άπογευματινή έκείνη των «Φοιτητών», στα Όλύμπια, — την κ. Κυριακή, — ήταν πατητή! Τι κοσμοπλημύδρα, τί χειροπρητάκια, τί ένθουσιασμοί! Το ήπαρον έστειλε κυριολεκτικά και αυτό από την άρχη της παραστάσεως ως τό τέλος. "Η κληθεία είναι ότι κι ό ήπαιολί, βρέκοντες τόσοσ κόσμον, έπαίν μ' έκτακτο κέφι. Νά πω τώρα βτι ήσαν όσοι δέν έπήγαν; Μά δέν έχω ρώσει άλλου τό θέατρο! "Ας είναι, γιά όσους δέν μπόρεσαν να πάνε, ή Άπογευματινή των «Φοιτητών» θα έκαταλήφθω.

Όσο τώρα τι μου γράφε; ό "Ηρος της Γραβιάς, έπιστρέφων άπ' αυτή την παρτίταση: «Γεμάτος ένθουσιασμός, ξετρελλαμένος κυριολεκτικά από τό άριστοπρόγραμμα του άγαπητού κ. Σεμπαλλου, τους Φοιτητές, που ειτάχθη να ίδω σήμερα, ήρχομαι άκόμα με φρόν να σου ήκράσω την ευγνωμοσύνην μου. "Ελπίζω ότι θαχρη την κλωσούνη να διαδιδίχης και στο συγγράμα τον άπειρο θαυμασμό μου και τις πιο θερμές ευχαριστίας μου γιά την άντιγία που μάς έδωκε με την παρασπα των Φοιτητών. Δέν έχω λόγια να σου παραστήσω την έντύπωσιν που μου έκανε είναι άνωτέρα κάθε περιγραφής. Πρώτη φορά στη ζωή μου αισιόδημα τόσο μεγάλη χαρά, εύνητα πραγματική... Θα μου ήταν επίσης δύσκολο να σου περιγράψω τον ένθουσιασμό των θεατών που είχαν πλημύματα τό θέατρο... Οι μυριάδες έκείνων των χειροκροτημάτων που άντηχούσαν σετέλος, κάθε σκηνής, κάθε πρόβηγος, άποτελούσαν σαν έναν ήμνο στη όλη του άευχετόμενον συγγραφέα. Πώς ήθια να ήταν παρών, γιά να διαμείνη κ' ό ίδιος την καταπληκτική έπιτυχία του έργου του!» Δέν ήταν ό άπό ένα θέατρο τά ειδη δια.) «Προκειμένου τώρα να τυπωσθών τό βιβλίο οι Φοιτηταί, είμαι πολύ άδύνητος πού άποκήσως ένα τέτοιο κεμήλιον, ένα τόσο τίμιο άριστοπρόγραμμα και μάλιστα με τό απύγραφο του συγγραφέα. Και με μεγάλη χαρά σου στέλλω 10 δραχμές με δύο άντιτυπα...» Ο "Ηρος της Γραβιάς θα ετα ήθελε να σπουδάζουνται και με την ειλικόνη του κ. Σολοπούλου.

Άλλα δυστυχώς, αυτό τον καιρό, με τί άσφαλείας που ήφερε ο πόλεμος, τί τυχικά μέσα δέν έπείρεπον την έκτέλιση καλών εικόνων. Άλλη φορά. Με τον ίδιο ένθουσιασμό μου γράσων σήμερα γιά τους «Φοιτητάς» ή Μεσοησιακή Άσθη — Ιδιαιτέρως: κατισπασμένη γιά τό ατόγραφο, — ό Άθως (ένα έργο, λέει, που τό ειδη άσπιδω και πού του έκαμε τόσο έντύπωσιν, δέν μπορεί να μη τό πάρω, γιά να τό βάλω «στην καλύτερη θέση της μεξής του βιβλιοθήκης»), και ό Άελι, που από ιωραίο του γραμματισμό μόνο τά έζη: «Είδα τό έργο δύο φορές και με τη σημερινή, τρεις.

Μά μου φαίνεται πως όσες κι' άν τό ίδω, δέν θα τό χορτάσω... Τό γιατί τό λένε τάδεκακοπα χειροκροτηματα. Τώρα, τό βιβλίο θα μου θυμίζει ένα έρωταμφο κρωτάκουστο σε φιλολογικά θεατρικά Έλληνικά γρονικά».

"Η Φαληρική Άδρα μ' έρωτά «άν θα κάνομε συνδρομητάς στους Φοιτητάς, γιά να ήρω και να φροντίσω». "Ε, μ' αυτό πιά είναι στη διάθεση του καθενός. Όποιος θέλει δηλαδή και μπορεί, γιά να μην ήγγράψη, έτσι του έαυτού του, κ' ένα δυό άλλους στο καινούργιο βιβλίο του κ. Φαίβωνος;

"Ενωσια σου, Μικρά Ήγεμονία κ' έχω ήρω τόσο μάγαζης και τόσο με θυμάσαι. Φίλησέ μου τη μικρούλα Άλση που ήγραφε από κατω στο έτος... Κάθε φύλλο, είτε παιλιό είτε νέο, τιμάται 30 λεπτά.

Πανελλήνιο Μεγαλειό, πολύ με συγκίνησε τό ύψαιτο γράμμα σου, που μου περιγράφει τη μεταβολή που έγινε σε ένα άρθρου μ' έγνωρίσεις. Πίσταθε όμως, ότι αυτό δέν είναι κανένα θαύμα: έχω μέσα σου καλές ιδιότητες, κοιμισμένες προσωρινά, που ή έκπύρασή μου σε τί έύπνισε.

"Η Έθνηκή Άναγεννησις, γυρίζοντας από τό πρώτο της έστεινέ κινήγ, μου γράφει γενικά γιά τά κινήγια που γίνονται στην πατρίδα της και στα όποια λαθαίνει μέρος κι' αυτή... Μην άπορήσετε: ή Έθνηκή Άναγεννησις είναι άγρη. "Αν κι' έχω ήρω και μερικά κορίτσια, που εύχαριστούνται από ύγινη, τερπνό αλλά και λιγέκι άγριο αυτό σπόρ.

"Η Άγοραιοβελίτα παραπονείται, ότι άν και πρό πολλών μηνών έστειλε τετραδία Μ.Μ.: ένα σωρό φίλες μου, που της ήχησαν άνταλλαγή, από καμμία δέν ήλαβε άκόμη άπάντησιν. Πολλοί άλλοι έχουν τό ίδιο παράπονο. "Α, πολύ άσχημο αυτό! "Εγώ νομίζω, ότι: μελεις λέβη κανείς τετραδία, άμέσως, χωρίς καμμία άναβολή, πρέπει να στείλη κι' αυτός.

Τά έζη, μου γράφε ό "Ανεμοστρόβιλος: «Είχε πάει γιά καλοκαίρι στα Βοδενά ("Εδέσσα) και περνούσα τον καιρό μου κ' έδρομέας κελ. "Εκεί έγνωρίσασ κ' ένα καλόσ σου φίλο, τό Κεντρά, που είναι τώρα Νομάρχης... "Αλήθεια, δέν πιστεύω να έχρη πιά ό θρωμα φίλο άπ' αυτόν! Τό σπαι το είναι γεμάτο από τόμους σου κι' έποσον φίλο σου γνωρίση, τον γεμίζω μ' αυτούς. "Ετσι και μένα, μελεις γνωρισθήκαμε, τό πρώτο που με ρώτησε ήταν άν είμαι συνδρομητής σου κι' άμα του είπα γαί, άρχισε να μου λέη διάφορα γιά όσα, με πρώτες άν έχω ψευδώνυμο κελ. Σε τό τέλος, άν φτύγαμε, μου χέρισε και δυό τόμους να τον θυμούμαι». Και τώρα ποτον να άχαριστήσθω, τό Κεντρά ή τον Άνεμοστρόβιλον; Μά και τούδ δυό, θαρώ, πρέπει.

Ο Έλληνοκύριος, που έχω ύπ' όψη μου τρία ύψαιτα γραμματά του, άκούσεις τι μου γράφε: «Ευ' άπ' αυτά: «Σάγακώ ειλικρινός, και πάντα τά όσα φροντίσω και σ' έχω γιά τριτη Μήτια μου: Πωστή ή Παταξί. Δούτηρη ή καθαντό Μήτιέρα μου. Και τρίτη έσύ!»

Κι' έχω νομίζω, Κόρη του Βουνοβ, πώς έκαμες καλά που έπροτιμή-

σες να μηξ σε Γυμνάσιο, άφού τά Παιδαγωγικά δέν σ' έβουσιάζουν κι' ό σκοπός σου δέν είναι να γίνης δάσκαλος, παρά να μάης τό πράγματα που άρξίσουν. Λοιπόν, πώς πήξε ή μελέτη; Ήδωσες έξετάσεις, έπέτυχες; Περιμένω να μου γράψης.

Άνταλοΐδα, της «Κονέσσας Βαλέρινας» δέν υπάρχει: ούτ' ένα άντίτυπον. Φροντίσε τουλάχιστο να έξοσραλίσης άντιτυπον των «Φοιτητών».

Βλέπω, Β. Γ. Βελά, ότι βρήγες όλη να γεμίσης την κόλλα σου και μ' όλο σου τό φόβο πως δέν θα τό κατάφερες, μου έκαμες ένα χειροπρημα γραμματισκι. Διότις συγκύντερα αυτή την εκλοκακρινή τεμπιλία και γράψε μου. Άλλωστε πέρασε και τό καλοκαίρι.

Χαίρω πολύ, Σπαραφοντοΐλε, που ήγινες συνδρομητής μου και μου άρεσε τό πρώτο σου γράμμα. Τό ψευδώνυμό σου καλό τό διάβασα; Δέν ήρω τί σημαίνει, έξηγήσέ μου το, άν θέλεις. Σου έστειλα και τις «Πετριές στην Ήλιο».

"Α, να κι' ό Κορυόσπιγς που εις να μου γράψη τόσο καιρό! Μά βέβαια, πότε ταξείδη, πότε έξοχη, πότε γατρινη... Χαίρω που έγινε καλά κ' έλπίζω να μου γράψη τώρα συγκύντερα.

Φρέντε, βέβαια τό γράμμα σου στον κ. Σ. και μου ειπε πως συμφωνεί με τη γνώμη σου: ή προσωπική άξία ή ικανότης είναι τό πρώτο. Άλλωστε αυτή ή θεωρία που άναπτύσσει στο μυριστόσημο του «Πλούσιοι και Φτωχοί» δέν είναι δική του. Μόνο που έχει μεγάλη επίδραση στον ήρωά του και γι' αυτό την βάζει εκεί, γιά να έξηγηθή ή ψυχολογία του.

Τό ήρω, Παρηφωνη Κρητισοπούλα, πώς γράφει κανείς με τό χέρι, μά όσαν του πονή τό πόδι, πώς μπορεί να γράψη; Σου έχωμαι περαστικά. Με τη Βοσκοπούλα μπορείς βέβαια να συνεργάζεσαι, αλλά καλύτερα να μου γράψης καμμία χωριστά!

Ευχαριστώ γιά όσα μου γράφεις, Ρέμπραντ, και χαίρω πολύ που άπικησα ένα τόσο καλό φίλο. "Οχι, άκόμη δέν δέχομαι γιά την Σ. Συνεργασία. Είπα όμως ότι τα πρώτα που θα δέχθω θα είναι τά έργα των νέων μου φίλων.

Τό "Υπό Παροίδοσ μου γράφε: «Ο πατέρας μου στη Σμύρνη έχει σιδηρογρηγό με 100 έργατες. Μου ήγραψε, βσι πολλά παιδια την έργατών διαφθείρονται: διαβάζοντας άλλα, άκατάλληλα γιά την ηλικία τους περιοδικά. Λοιπόν άποφασισα, μελεις πιά στη Σμύρνη να ήγγράψω με ίδιον μου όσ' άπ' αυτά τά παιδια θέλουν να γίνων συνδρομηταί σου. "Ετσι θα κάμω ένα καλό στο διάταλαση που με καθωδήγησες στον ίσιο δρόμο». Ναί, αλλά καλό μεγαλύτερο θα κάμης στα δυστυχισμένα εκείνα παιδια...

"Εκαμες πολύ καλά, Είμασμένη, που διαιρισθήσες στην Τραπεζα «γιά να μάθης πως βγαίνει τό χρέμα». Σε συχαίρω και όσνα γιά την ιδέα σου, και τον πατέρα σου που σε άρισε να την πραγματοποιήσης... "Υπάρχει φραϊδύρα από την έργασία; Πολλοί λέγουν: «Δέν έχω ανάγκη!» Κι' όμως ή έργασία είναι ή μεγαλύτερη ανάγκη του ανθρώπου: ούτε είναι άνθρωπος: όποιος δέν την κισθάνεται.

Γιά τό ζήτημα της Σ. Σ. Σ. που

άνεκλήσος τό Φίδρο του Λεβάντε — ότι προτιμότερα δηλαδή είναι τά φαιδρά κομμάτια από τά μελαγχολικά, — πάλι ο μου γράφουν ούτην την έβρομάδα. "Επειδή όμως δέν έχω πιά τόπο, άφνω αυτό τό ζήτημα γιά τό έρχόμενα.

"Ελαβα και τη χειρόγραφή Έρημηριδα του «Σίηρου Βασιλείου». Γιά όλα γράφει. Και πολύ καλύτερα από μερινες τυπωμένες...

Ώραϊας "Επιστολός μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έζη: Γεθούλα, Τρανματός του Σαρτά, Άδρα του Όμηρου, Τρελλοποτήρια, Σκηπιών ό Άφρικανός, Γιάννης Άγιάννης, Τορπιλορόβολον Η, Λάκης της Μουσιλής, Άσθη της Μακεδονίας, Σμυρναϊκό Άκρογιάλι, Ναπιερφόροκα, Φλάμπουρο της Λευτεριάς, Μικροσιάνης, Φαίλας, Κυκλωμία, Κολόμπα και Σοφολογοτάτος. — Έξέτελεσα τά παραγγιλίας των και τους εύχαριστώ όλους γιά τά καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον εγκρίσονται ή άνανουσται, άν δέν συνοδεύεται από του δικαιώματος, δε. 2. Τά εγκρινόμενα άνανουσται λογύθη μέρις της 30 Νοεμβριου 1919. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν εις άγρη, και δου από Κ εις κορίτσια.)

Νέα Ψευδώνυμα: Διπλότων, ά Πρεβια Άνυλιόνας, ά. (ΘΓ), Ρεγολέντος, ά. (ΙΙΙ...) Κωσός, ά. (ΩΩ). Γαζία, κ. (ΣΤ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 Βασ 3 τό πολύ προτάσεις λεπτά 50 άπό τάς περιλήθων 10 λεπτά ή λέξις. Μ. Μ. επιθυμούν να ανταλλάξων: ή Νικητρια Γαλανόλευκη με Νίμη. τ. Όλύμπι, Μυστ. Ίπποτ., Τιμημ. Τουφ., Δέναν, Έλμύν, Φίλοπ. Έλλ., Αατήν. — τό Κόκκινο Κερασόκι με Λεντ. στ. Σελ., Μισογυ. τ. Παρσι, Φίδρο του Λεβ., Σανθ. Μελοχρ., Μικρή Σανθή, Σανδομαί., Δοξασμ. Γιαταγ., Ίουδιθ, Αελέν. — "Ο Μέγας Αλέξανδρος με Σεφ. Άλθη, Νάδθ, Άλθη, Σεπ. Δόδθ., Τοαχπίαν, Άργ. Τουγγ., Σοφολογιας. — Τό Διπλότων με Σεπ. Δόδθ., Γιάν. Άγιάν, Ναύ. τ. Αη. — "Ο Κύμας της Φλάνδρας με Κόκκινο Κερασόκι. — ό Τραπεζιστός Έλλη με Τροπ. Έλλάδα, Άητ. Λέβ., Κλεφτ. Βόλα. — ή Φιλόπατρις Έλληνίς με Μάγαντι. Σεληνοφ., Κόρη τ. Ουελό, Μικρά Ήγεμον. — τό Καλαματιανό Λουλούδι με Άρχ. τ. Φυλ. — ό Χιονοσπηής Παρνασός με Καλλιφ. Ίαδ., Μακροί, Ποδόκοπ., Μικρά Ή Παθίδα. — ό Όμηρος με Αδα Άρλενί., Δοξασμ. Γιαταγάνι, Τιμημ. Τουφ. — ό Σμυρνη της Έλευθερίας με Αδα Άρλενίον, Ζωη. Άτθ., Διληγ. τ. Σμυρ., Ρεζεντά, Είμασμ., Μασακίνη, Ναπιερφόρον., Ρομπίν. — τό Διαβολικό της Χαλιέδος με Αελέν, Ίουδιθ, Δοξασμ. Γιαταγ. — ό Ποσειδών με Αδνηκρότορα τ. Βελ., Αδνηκρο. τ. Βαλι., Ρόδ. τ. Ρόδ., Μπόπο, Βελξβούλ, Ρεζεντά, — ή Θεά της Ελόνης με Ρεζεντά, Είμασμ. Ίδ. Έλλάδα. — ή Είμασμένη με Φίδρο τ. Λεβ., Αίμν. τ. Αμαραγ., Γοργ. Αλλάκι. — τό Ψηλό Βουγδ με Γορ. Χαροπ., Βοσκοπ. τ. Πηλ. — ό Ρυγολέντος με Αίμν. τ. Αμαραγ. Φίδρο τ. Λεβ., Τραγ. τ. Λεντ., Αελέν, Ίουδιθ, Έλχημα.

Γιά τό ζήτημα της Σ. Σ. Σ. που

Άσπρ., Μυγκέ, Κάριαν, Βελζεβ., Μιρένι, Άστροφ., Είρασι., Βοσροπ., Χειμώνιανθ., Αειτά., Ρομλίν, Ποναί.— ή Γοργή Ψαροπούλα με Τρίτην., Άντοκρ. τ. Βυλ., Μικρ. Σανθομαλ., και με όλες τις Άθηνάιτες, Λαρισινές, Πανρινές, Κερκυραίες, Γιαννιώτισσες, Χαλκιδικώτισσες.— δ Άγρός Έλλην με Κίμα τ. Διγ., Θιάν τ. Είρ. Υιαρκ., Δελίν.— δ Γοργός Άλιόκμων με Μακιδ. Αδρ., Βερβέν., Δίμν. τ. Λαμαστ., Μαχαβαρ.

Η Διδασκαλία άσπάζεται τους φίλους της: Άσχηρον της Φιλής (ώραία όλα ή τύποςίς θα σάς έστοίχιζε καμμιά εκατοστή δραχμές, κατά συμπερασμόν) Γοργόν Αλιόκμων (χαίρω που έγινε καλά) Λιονοσκαπή Παργασόν (σε συχαίρω όχι, δεν τό έχει άλλος;) Ίωάν. Δ. Διοδ. (διάβασε τόν Όδηγόν να τά ίδης όλα) Άσχηρον τού Γοργίου (ώραίο τό γράμμα σου δ Πίναξ τού 1918 δεν έτυπώθη θα τυπωθή μαζί με τόν Πίνακα τού 1919 και τότε θα σταλή) Θείαμβον της Έλευθερίας (καλήν έπιτυχίαν λοιπόν) Τρελλήν Καστανήν (σ' εύχρήσκα με την καρδιά μου) Ρέμαργατ (δέν γίνεται) άλλως θα τό έλεγε δ κανομισμός) Ηλιόλουστον (μόνον με τό ένα ψευδ. ψηφίζει όποιος έχει περισσότερα τού ένός) Αναγνωσθείσαν Έλλάδα (έλαβα, εύχαριστώ, έστειλα) τό μυθιστ. άν θέλεις στείλς μου τό να τό ίδώ) Άγριαποστολίτισσαν (διεβιβάζησαν) Κασταλήν Ήγηήν (δ Όδηγός λέει πως πρέπει να στέλλωνται αι λύσεις διά τά λαμβάνονται ύπ' όψει) Φτωχό Χαμνονάκι (άν είσθε βέβαιες πως ύπάραξει ύπαλληλος στό έκει Ταχυδρομείο που άνοίγει τά γράμματα, πρέπει να τόν καταγγείλετε να τιμωρηθή) Άκανθούλλα (έστειλα άλλη φορά λοιπόν να έλθης) Ένδοξον Νίκην (έχει καλώς) Φανάξιο (έστειλα) τού χρόνου λοιπόν χωρίς δειλία) Έθνηκόν Έγερτήριον (έστειλα πές του περαστικά τού Δ. Β.) Άγρόν Έλληνα (δέν έλαβα) Γιώταν (έχει καλώς) Σπ. Δ. Παπαδ. (άπό εδώ στέλλονται πάντοτε την Παρασκευήν, έννοσθ την παραμονήν της ενδόσεως τί πταίο άν άγορνόν τόσο στό Ταχυδρομείο;) Στρατηγόν Δέβερ (έλαβα και περιμένο τό ύπόλοιπον, δρ. 23,60.) Παναγ. Ι. Καββ. (άκατόρθωτον αυτό δ «Πέτρος Ρίωμαί» και ό «δόν Κιχώτης» είναι στόν τόμο τού 1912) Περγίνα τού Γέλιωσις, Ρωμαικωτάτι, Κάιδεμα τ' Άγέρα, Φιλταβον τού Εδρώτα, Μιλτιάδην τήν Μααθανομάρκον κτλ. κτλ.

Σεπτεμβριον Δόροδον Ροδοδάκτυλον Ήδω (έλαβα, εύχαριστώ) Πουσιδάνα, Υψηλήν Δενδρολλίβανον, Θεών της Είρήνης, Άγναθουάλληρ, Δοξασμίνον, Άσχηρόν, Φιλόπ., Έλληνίδα, Όμηρον, Γροπαιούσαν Έλλάδα, Ναυτιόπουλο τού Βουσιόρον, Τραπ. Έλληνα, Κόκκινο Κερασάκι, Δελίνων, Διαβολονόειστον, Κόρην της Άρίσθης, Αημοκράτια (έστειλα.)

Είς όσας έπιστολάς άνοίξα μετά την 2αν Σεπτεμβρίου θ άπαγήσω εις τό προσεχές.

N. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. Έκδότης, 38 όδός Εφραϊμίδου, Άθήνα.

Θά έκδοθούν προσεχώς :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Ψαίδνος)

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Τρεις πράξεις μ' έπίλογο.

Ή μεγαλυτέρα θεατρική έπιτυχία τού Συγγραφέως.

Έκδοσις πολυτέλης και περιορισμένη: Θά λάβουν αντίτυπον, με αυτόγραφον τού συγγραφέως, μόνον όσοι θα έγγραφοιν μέχρι τέλους Οκτωβρίου, άποστέλλοντας

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

(Προτιμώς Ταχυδρομική Έπιταγή.)

ΣΗΜ.—Θά τυπωθούν τόσα αντίτυπα, όσοι θα είναι αι μέχρη της 31 Οκτωβρίου παραγγελίαι.

Πάντως όμως όχι περισσότερα τών χιλίων, διότι δεν έχομεν άρκετόν χαρτί. Όστε μετά την συμπλήρωσιν τού άριθμού τών χιλίων, δέν θα είναι δεκτοί άλλοι συνδρομηταί και τό χρήματα θα επιστρέφονται.

Αι παραγγελίαι εις τό Γραφείον της «Διαφύλαξως».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Γ' άσκη τού νέου 1890 Διαγωνισμού Αύσων Ήβριον—Νοεμβρίου. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 20 Νοεμβρίου, άλλα και άφρον της προθεσμίας ταύτης άρ' όσον δέν θα έχουν άκόμη δημοσιευθή, όπως και τών προηγουμένων φυλλάδιων.

549. Δελιόγραφος

Πλανήτης, ζωική ούσία, Τά δύο κάνουν μ' εύκολία, Κάποιο Σπαρτιάτη στρατηγό, Πού νίκησε τήν Σικελία. Έστέλη υπό τ. Σανθής Έλληνοπούλας 550. Στοιχειόγραφος

Άπό νήσου τών Κυκλάδων Τό κεφάλι άφαιρώ Και με έκπληξή μου βλέπω Ζήνα μυρμηκακτώ.

Έστέλη υπό τ. Ένδόξου Σημαιοφόρου 551. Μεταγραμματισμός

Και με π' άς και με π' Κακό πάντα φανερώναι: Μα τό ένα σ' ά πονώ, Με τό άλλο σ' ά σκοτώνω.

Έστέλη υπό της Έλληνικής Ίδαος 552. Αημώδες Αίνυμα

Πουλί δέν είναι, Ούρπ δέν έχει, Και στήν ούρά του Αυδ' μάτια έχει.

Έστέλη υπό της Άνεκίστου Χαρής 553. Πυραμίδς άντεστραμμένη μετά Ρόμβου

****+**** = Έφουσία. **++++ = Ηρακλίδης. ++++ = Ποταμός. +++ = Πατριάρχ. Γραφ.

+ Η κάθητος δ,ει και τό τρίτον. Η άλλη λέξις τού Ρόμβου, σύνδεσμος συμπλεκτικός. Είς τόν Ρόμβου, και κάθητος τά ΐδα.

Έστέλη υπό τ. Θεϊάμβ. τ. Έλευθερίας 554. Μαργίτη Ειδών άνεν εικόνας

—Φανίτσα, Ηρακλή, σά; τό ένόματι από τήν ήρα, —Ποιό, καλέ; Α. έγώ μιά φορά μιλώ! Έστέλη υπό Ι. Κ. Παπαζαχαρίου

555. Γωνία

+**** = Μετωρολογικόν. *+*** = Πηνών. **+++ = Χώρα τ.Μ. Άσίας. *+*** = Γεωμετρικόν. +**** = Νήσος τ. Αίγ.

Οι σταυροί Αυτοκράτορος τής Ρώμης. Έστέλη υπό Κων. Δ. Πασιού 556. Άκροστιχίς

Τάρχηκά τών κάτωθι ζ' τουμένων λέξων άποτιλούν ήσαν τού Αιγαίου: 1, Όρος τής Πελοποννήσου, 2, Θά μεγάλη, 3, Βασιλεύς τής Σπαρτίας, 4, Αυτοκράτωρ τής Ρώμης, 5, Βασιλεύς τής Ίθάκης, 6, Βασιλεύς τών Έβραίων.

Έστέλη υπό τού Πλοιάρχου Γραντ. 557. Φέρδην Μίθδην

Άγουμ. πωλ-σασπίε-κία-πρί-σταδο Έστέλη υπό τού Νικητού τού Σκοδ 558. Γρήφος

* όύται νοννοννον νον όύται φ' όύται νοννοννον νον όύται φ' όύται ν' νον νον όύται νον νον νον νον νον νον

Έστέλη υπό τού Νευρού Νούεκτιβ 559. ΑΥΣΕΙΣ

τών Πνευμ. Δοκίμης τού φύλ. 26 341. Κερασός (μέγας. όδς.—342. Άντόμος (δν τό νι δρ.)—343. Λαγός. 345. ΝΑ-ΝΙ-Α 346. ΟΠΟΙΟΣ ΝΙ-ΚΑΙ-Α ΠΟΙΟΣ Α-Α-ΡΩΝ ΙΟΣ

347-355. Αις τού Ο: Σ π ά σ 0 0 0, ν ό σ τ ο ς, θ ρ ε τ ό ς, ν ο θ ς, κ ρ ό τ ο ς, κ ρ ρ ό ς, Ρ ό δ ο ς, κ ό λ α ς, γ ό μ ο ς, Σ Ν - Ε Ν - Κ - Χ - Ρ - Κ Ν - Σ ό ν

Άσχηνέ και χείρα κινετ.—356. ΠΑΤΡΑΙ (Πατριόσι, ΜΑΛΙΑΣ, άποτος, ΠάΡΡΑΙ, ΔΑΝΙΑ, Τάμειος).—357. Η Έλλάς θέλει να ζήση και θα ζήση.—358. Ότι σπείρις θα θείριση. (δρ' εις π'—ε' εις θα—θερ' εις εις.)

Αι λύσεις τού 27 και 28ου φύλλου θα δημοσιευθούν εις τό φύλλον τής 21 Σεπτεμβρίου. Όσοι δέν τάς έστειλαν άκόμη έχουν όσας τότε καιρόν να τάς στείλουν, άν θέλουν να λάβουν μέρος εις τόν 1890 Διαγωνισμόν Αύσων τών μηνών Ιουνίου-Αυγούστου]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Αις 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπό στοιχεία δρ. 2 (δ έλαφιστος όρος.) Πόρον τών 10 λέξ. 20 λέξ. ή λέξις, με παχία δδ στοιχεία λεπ. 30 και με περυσία λεπ. 40. Ό χωριστός στίχος δρ. 1.)

(10'-527) Διαβολάτι της Γετονιδς, για τό δώρον σ' εύχαριστώ.

ΕΑΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΑΒΩΝ (10'-528) Έμαρμένη, τί άπάντησιν άναμένετε;

ΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΦΛΑΝΔΡΑΣ (10'-529) Νεαρέ Αντέκτιβ, υιορ με' έχεις δίστην Μ. Μυστ. Ανταλλάσσομεν τοιούτα; Φαλαξ

(10'-530) Ότα Γοργίου, χρόνια πολλά ή εύτυχισμένα. Αποδότης Έλληνας, τί άπάντιν; Έλληνοστρατος

(10'-531) Πατρινοί, φαναζόσαστε ποτέ τή ΝΑ ΠΙΕΡΚΟΦΚΑ και τή ΡΟΜΠΙΝ πως είναι;

...ΗΡΩΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΙ και Ε ΒΑΡΩΝΙΣ... (10'-532) Τις άγαπημένες μου έξαδελφούλες, ΝΑ ΠΙΕΡΚΟΦΚΑ και ΡΟΜΠΙΝ, εύχαριστώ για τίς όρατες φωτογραφίες τους.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ (10'-533) ΟΜΙΛΟΣ ΗΡΩΩΝ

Α διαφορούμεν κρίσεις δι' ύβριστιών εις «Περίδρομον» δημοσίευμα υπό τιμος... μη κρίνοντας ατό και πάλι άλλο ζήτον άπάντησιν.

(10'-534) Παρακαλώ ΟΛΟΥΣ και ΟΛΕΣ ν' ανταλλάξου με καί μου καρτ-ποστάλ. Κωνσταντινον Ράγγιν Ρ. Γ. Κοζάνη

Άσχη τής Μακεδονίας (10'-535) Α' ΕΡΩΤΗΣΗ ΜΟΥ

Ποιά ή μεγαλυτέρα έπιθυμία σας; Αι τρεις καλύτεραι άπάντησεις ή θραβουθών, Βραδεία πρωτόκτονα, Προθεμία τοιμηγός. Δίσι; Γιάννη Άρδάμη, Μισούλη, 14, Πατραί.

ΙΒΕΡΑΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. ΟΜΗΡΟΣ κ. ά. (10'-536) Μοναχική μου Άδελφούλα, έπιστολήν σου έλαβα 12ην τρηχ. Άδελφοί μας άπελιπθείς; άναμένειν άντηρήσε. Γρηκυμία έξακολουθεί. Άναμώ άνοποσώτες; νέα σου. Δέν είναι τόσα καλά (!) Μόστα φιλέ. — Μικροίτες

(10'-537) Όνα, Έλιμνα, Ζουίδθ, Γέφυρ

Ατάκαλη Μ. Μυστικόν; Στελλασ ΕΠΙΝΟΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (10'-538) ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ (10'-539) Ειδοποιούμεν Λαοβίτατα, εις πόλιν πόν πα:αν μετ' αυτών ήλληλογραφίαν, εύχαριστοσάσιν δια τήν προθυμίαν τών ύποσιν έδερταν.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ, ΑΣΤΡΟΕΠΙΙΑ (10'-540) Ζησί, ώ Πατρις, Ίνδαλα τού

Έλληνομοσ, δέν μπορώ άνασχώ... (Καθυστερήσασ)

Άγμοσ' εόβλιος (10'-541) Γοργή Ψαροπούλα, Σανθοραλλόου,

Ανακηθείσα Λευκαδί, Διηγήσες τής Νεολαίας, χρόνια πολλά—Ανακηθέν Έδεώδες, Πανέλληνιος Έλλπίς.

(10'-542) Βυβανική Πορρόρα, δίχρησι Μ.Μ. — Τρελλή Βοσκοπούλα, Ροκί-Restante, Κίερνσαν.